

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

Издаје Народно позориште у Београду

ПРИЈАТЕЉ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

ТРИ ПРЕМИЈЕРЕ НА ПОЧЕТКУ СЕЗОНЕ

НАБУКО

ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ

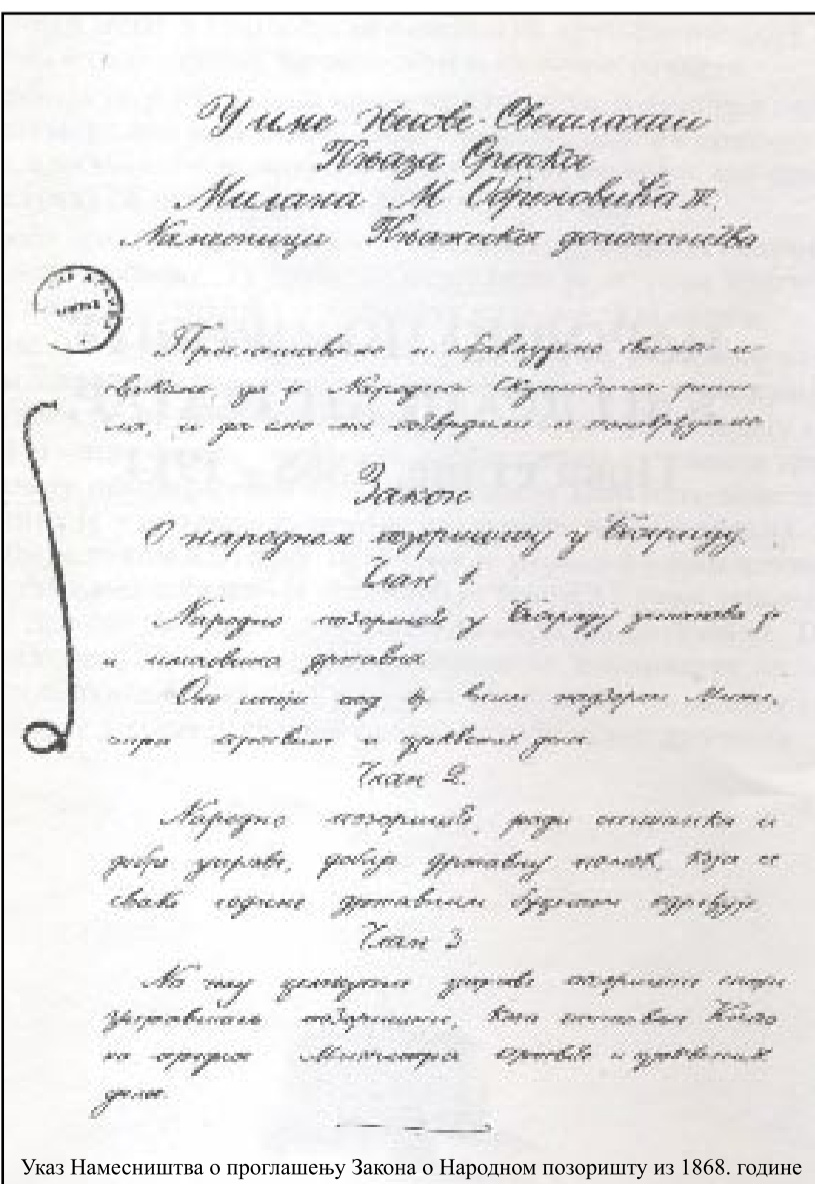
ЦАР ЕДИП

Од овог броја започињемо серију написа који би на неки начин могли да допринесу предстојећој расправи о Закону о позоришту и којима желимо да скренемо пажњу на важност постојања посебног Закона о Народном позоришту, те да тиме иницирамо покретање расправе на ову тему.

У вези с тим, уводни текст пише мр Александар Радовановић, историчар позоришта који је цео свој радни век провео у Народном позоришту у Београду бавећи се и пословима које данас обухвата делатност маркетиншких и менаџерских служби. У свом напису „Друштвена позоришна пракса у Кнежевини и Краљевини Србији“, он, у синтези, обухвата временски распон од 1868–1911. године, осврћући се на донесене Законе о Народном позоришту и заслужне личности, почевши од Јована Ђорђевића до Милана Грола. И при самом оснивању Народного позоришта у Београду било је јасно да без одређеног система закона није могуће успоставити адекватну организациону структуру позоришта (од највећег државног значаја), која би погодвала успостављању правих вредносних критеријума.

Овакав историјски увид био нам је неопходан да бисмо боље сагледали стање и потребе Народного позоришта данас. После уводног текста, објавићемо више написа мр Милована Здравковића, који је на својим путовањима стекао богато међународно искуство у вези са модерним облицима организације и функционисања националних и других театара.

У овом броју објављујемо и његов текст „Делатности краљевског националног позоришта у Лондону у летњем периоду“, а потом ће уследити текстови о искуствима других европских театара као што су: Данско краљевско позориште, Берлински национални театар, Комеди франсез...

(Стр. 2)

Указ Намесништва о проглашењу Закона о Народном позоришту из 1868. године

Народно позориште је своју 139. сезону почело изузетно успешно са чак три премијере: 10. октобра, на Великој сцени, изведено је једно од најпознатијих дела Ђузепеа Вердија – „Набуко“, под диригентском палицом маистра Јоханеса Харнајта и у режији госта из Бугарске, Огњана Драганова; на Сцени „Раша Плаовић“ 14. октобра је одржана премијера драма „Опасне везе“, Кристофера Хемптона по истоименом роману Шодерлоа де Лаколоа, и „Квартет“ Хајнера Милера (драма инспирисана истим де Лаколовим романом), у режији Стевана Бодрже, док је 20. октобра на Великој сцени премијерно изведена Софоклова трагедија „Цар Едип“, у режији Виде Огњеновића а по новом, прозном, преводу Гаре Росића.

ПРЕДСТАВЉАМО НОВИ ДИЗАЈН

Поштовани читаоци,
Позоришне новине вам се на почетку треће године излажења представљају у новом дизајну арт директора Јована Гарбука.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ЧИТАОЦИМА ПОЛИТИКЕ

УЗ ОВАЈ КУПОН
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
У МЕСЕЦУ НОВЕМБРУ
ОСТВАРУЈЕТЕ

ПОПУСТ
20%

ДРУШТВЕНА ПОЗОРИШНА ПРАКСА У КНЕЖЕВИНИ И КРАЉЕВИНИ СРБИЈИ

да из овог, одвећ сажетог приказа, испустимо читаву предисторију (од 1835. до 1868) и сву пажњу усмеримо само на најзначајнија факта која се односе на период између 1868. и 1911. године.

У тај ред смо уврстили: Меморандум Јована Ђорђевића кнезу Михаилу у ствари Народног позоришта у Београду (1868), акт о оснивању Народног позоришта у Београду (први Закон, 1868), други Закон о овој установи (1873) и трећи Закон о Народног позоришту (1911).

Одлуку да се у Србији успостави стално позориште, у смислу установе која обавља организовано друштвено деловање, донео је кнез Михаило, по свему, крајем 1867, а обнародовао 18. фебруара 1868.

То се догодило када је Кнез, 1867. мирним путем ослободио градове, али и када су за њега оснивање те установе (позоришта) и изградња њеног дома престали да буду само културно и постали прворазредно политичко питање. Кнежевој одлуци претходило је друго гостовање ансамбла Српског народног позоришта из Новог Сада у Београду (сам крај 1867) а нарочито његови сурети са управником тог театра, Јованом Ђорђевићем, који се тада сматрао

најпоузданијим саветником за сва позоришна питања.

Меморандум, који се овде помиње, стоји у директној вези са Кнежевим намерама и овим догађајем, али и пристанком Јована Ђорђевића да у остварењу Кнежевих намера преузме најзначајнију улогу.

Када је Кнез убијен у Кошутњаку (29. маја 1868) Ђорђевић је идеје о организовању Народног позоришта имао само у концепту. До јуна месеца он је сачинио и његову потпуну верзију, и ту верзију (вероватно преко Јована Бошковића) доставио надлежном Одбору.

Одбор је Меморандум прихватио (и насловио) а по њему се, очигледно, све равнало до 15. октобра, када је објављен указ кнеза Милана о доношењу Закона о Народног позоришту и 19. октобра, када је Јован Ђорђевић и формално почео да управља његовим пословима.

Меморандум Јована Ђорђевића чине три саглашљива поглавља. У првом поглављу, Ђорђевић истиче потребу да се позориште има (и према жељама „великог покојника“) што пре основати као „институт земаљски“ и ту потребу образлаже у више тачака. Друго поглавље представља срж Меморандума и у њему Ђорђевић излаже свој концепт Управе (организације) Народног позоришта, образлажући улогу сваког субјекта у њој (министра просвете, позоришног одбора, управитеља и главног благајника), али најзначајнији део овог поглавља представља, међутим, систематизовани приказ управе (организације)

великих позоришта у већем броју европских земаља. Треће поглавље односи се на труп (ансамбл), позоришну школу, дисциплину, категорију чланова, помоћно особље и плате. Из Меморандума је (са малим изменама) изведен и Први закон о Народног позоришту (оснивачки акт).

Други Закон не мења друштвени статус театра, али управљање његовим пословима чини ефикаснијим, тако што многољудни одбор из претходног Закона своди на управитеља и књижевнo-уметнички одбор од три члана.

У трећем Закону о Народног позоришту, Милан Грол, његов креатор, остварио је сва три начела на којима је заснивао своје „корените промене“ у овој установи. Оне су имале да буду: *умне* и односиле су се на естетичку праксу; *административне* и односиле су се на потребу модернијег законодавства; *практично-материјалне* у односу на салу, позорницу, али и читаво здање. Законом је предвиђено и инокосно управљање позоришним пословима и обезбеђена аутономија установе, а у њену структуру уведен је и оперски ансамбл. Фундаменталну чињеницу у овом Закону представља, међутим, обавеза Народног позоришта да систематски брине о квантитету и квалитету позоришног живота у целој земљи тако што ће, као матична установа, усмераваати деловање пет повлашћених позоришта у пет области које су покривале целу територију Србије.

Александар Радовановић

Еволутивни токови успостављања вредносног и нормативног устројства српског позоришног живота, у смислу европске друштвене појаве која је обележила грађанску епоху модерног доба, теку паралелно са еволутивним токовима успостављања обновљене државе (од 1830) и следе све контроверзе тог процеса, од Милетине буне и Сретњског устава (1835), скоро до самог краја те државе (1914, односно 1918).

У културном и политичком животу Кнежевине и Краљевине Србије, та пракса представља динамичну друштвено

ну категорију, чије се промене могу пратити, хронолошки и предметно, од њеног појавног облика, Књажевско-српског театра у Крагујевцу (1835/36) до њеног коначног облика, у форми сређеног система који функционише по законима, чијем су уређивању допринели тадашњи управник Народног позоришта, Милан Грол, и министар просвете и црквених послова у влади др Љубомира Стојановића, Јаша Продановић (1911).

Простор који имамо на располагању не пружа могућност да се осврнемо на све значајније догађаје и појаве у том међувремену, па смо одлучили

ДЕЛАТНОСТ КРАЉЕВСКОГ НАЦИОНАЛНОГ ПОЗОРИШТА У ЛОНДОНУ У ЛЕТЊЕМ ПЕРИОДУ

Позната је чињеница да је Краљевско национално позориште отворено за публику током целе године. То се не односи само на репертоарску делатност; ово позориште је и у буквалном смислу речи отворено, и то са богатом понудом ванрепертоарског програма: угоститељске услуге, посебни програми на платоу испред позоришта на проспекту реке Темзе, богато опремљене књижаре, продавнице сувенира, информативни пултови, отворене терасе (које могу да служе и као својеврсни видиковаци) за посебне програме – уметничке, забавне и промотивне, као и изложбе у холловима, на терасама и на платоу испред позоришта.

Иако се сваки годишњи период репертоарске делатности, ипак, посебни програми се припремају за лето. У том периоду Лондон је пун туриста из целог света. Сматра се да око пет милиона туриста лети посети Лондон. Краљевско национално позориште, као значајна туристичка дестинација, налази се у свим релевантним туристичким понудама Лондона и Велике Британије.

Желећи да задовољи широке потребе својих сталних гостију, али и оних који су гости Лондона, Краљевско национално позориште сваке године за лето припрема посебне програме. Ови програми су у складу са репертоарском политиком, особени су и прилагођени просторима у згради позоришта и испред позоришта, летњој сцени и платоу на обали реке Темзе.

Концепт програма за свако лето је

другачији. Најчешће га уређују млађи ствараоци, као што је нпр. Марк Рејвенхил, драматург Краљевског националног позоришта, већ светска звезда међу драмским писцима (његови „Поларонди“ играни су и у Народног позоришту у Београду 2001, у режији Ксеније Крнјаски).

Овај концепт у свом садржају најчешће има:

- посебну репертоарску активност за све три сцене (Olivier, Cottesloe, Lyttelton) која може да буде атрактивна и за летњи период;

- посебан стимулативни програм продаје карата са специфичним попустима. Ове године је била организована и посебна акција – програм под називом „Traveler“, којим су, за организоване групе из целе Велике Британије, били предвиђени обиласци позоришта, обедовања у клубу и гледања представе са почетком у 14 сати. Све то, за само 10 фунти, што је у Великој Британији заиста изузетна понуда;

- камерне концерте у холловима позоришта;

- посебан план изложби у холловима позоришта;

- отворене и стручне трибине, интервјуе, округле столове и сл. Ове године су била запажена два програма: „Platforms“ (Платформе) и „In Conversation with...“ (У разговору са...). Први програм је обухватао широки спектар тема о којима се разговарало са позоришним ствараоцима интернационалног искуства. Разговор се одвијао, појединачно,

са сваком уметником, с почетком у 18 сати и трајању од 45 минута. Други програм се односио на разговоре са члановима глумачког ансамбла, с почетком у 15 сати и трајању од 60 минута. Присуство и учешће у овим програмима се наплаћивало (2,5 и 3,5 фунте);

- отворене позоришне радионице на сцени Студио;

- бесплатне програме на отвореним платоима испред позоришта;

- посебне програме обилазака позоришта са стручним водичима;

- изнајмљивање костима и реквизите из позоришног фондуса;

- стално отворене продавнице опремљене позоришном литературом, сувенирима и сл;

- богату угоститељску понуду у више ресторана и бифеа у згради и на платоу испред зграде;

- велики број пултова са бесплатним рекламним материјалима. Понуда је врло разноврсна и богата;

- посебну понуду за паркинг (која је такође врло значајна с обзиром на проблеме у вези са простором за паркирање).

Сем програма у матичној згради, Краљевско национално позориште је једно од 46 позоришта које своје представе изводи и на Вест Енду – у оквиру комерцијалне позоришне понуде у Лондону.

Милован Здравковић

ИНТЕРВЈУ | КСЕНИЈА ЈОВАНОВИЋ

ДОК ДИШЕМ НЕ ОДУСТАЈЕМ

Опасне везе / Квартет, 2007.

Опасне везе, 1969.

Опасне везе, 1969.

Чињеница је, коју тешко може да оспори било чија уметничка сујета, да неколико тренутно најдрагоценијих креација на београдским позоришним сценама припада глумцима најстаријим по стажу међу својим колегама. Једна од њих је свакако и улога Маркизе де Мертеј у представи „Опасне везе / Квартет“, коју је премијерно на Сцени „Раша Плаовић“ Народног позоришта у Београду остварила госпођа Ксенија Јовановић.

Са каквом мишљу сте креирали улогу Маркизе де Мертеј?

Прихватила сам понуду редитеља Стевана Бодрже да играм трећу Маркизу де Мертеј у додатном тексту који је написао Хајнер Милер, јер ми се учинило да је то театарски врло занимљиво. Сама идеја редитеља да драму подели на три дела: на сбињања у епохи, у савременој Америци, и на део по Милеровом тексту, који је једна врста коментара „Опасних веза“ у вези са односом између мушкараца и жена и манипулацијама полом, те, нарочито, са одсуством морала – управо ме је определила да прихватим улогу. Јер је аморално друштво оно које дозвољава да се дешава све што је написано у „Опасним везама“ и шире, оно обара све принципе помоћу којих човек организује свој живот. Затим, наслутила сам да тај коментар „Опасних веза“ мени

као глумици дозвољава разне боје у сликању лика, или ликова – с обзиром да у представи играм и остарелу де Мертеј, и Валмона, и младу Цецилију... Био је то глумачки задатак који ми је после толико година рада представљао нови изазов, сличан оном који сам имала у „Три високе жене“ Олбија, у Југословенском драмском позоришту, да све искуство могу да изразим у једној представи, у „Квартету“, чак у свега неких 20-ак минута, колико он траје на сцени. Посебно ме је у свему занимала последња реченица у тексту, где Маркиза, пошто је симболично отровала свог љубавника, каже: „Курва је мртва, сад смо сами – мој љубавник сарком и ја“. Значи, код Милера постоји једна врста правде, вишег закона, којим једна дијаболна жена доживљава мучан крај. Интимно, схватила сам да је ово била и прилика да у својој каријери заиграм и у нечем што је потпуно другачији, неklasичан театар, просто сам себи била прорекла ту шансу. И срећна сам што сам је успешно искористила. Међутим, у раду на представи, било ми је тешко да изговорим толико ласцивног текста, сликовитих приказа мушко-женског еротског односа. Био ми је проблем да савладам неки свој, лични стид, своју интровертност, али сад, након неколико реприза представе, добро се осећам у

улози и имам веру да све што радим у њој има смисао.

Делимично сте већ одговорили на следеће питање, али реците још нешто о својим мотивима да и данас прихватате изазов изласка пред публику у премијерним представама.

Ваше питање подсећа ме на једну реченицу коју је изговорила моја тетка, кад су јој говорили да треба да напише тестамент. Она је рекла: „Док дишем, не пишем!“ Тако бих и ја рекла: „Док дишем, не одустајем“. Наравно да је рад оно што ме одржава, али у мојим годинама постоје често ситуације кад се много мучим, кад морам да победим и неку болест, и нерасположење... Борим се, ипак – дођем и радим, и мислим да је то сад најлепши начин да постојим.

И не пишете тестамент... Али, баш је занимљиво да као још увек активан сведок доброг дела историје српског театра нисте, на неки начин, поделили своја сећања са људима који воле позориште – нисте написали ништа у том смислу.

Сви моји пријатељи, и супруг, зачуђени су што не пишем, јер умам да пишем. Међутим, тренутно немам тај мир и концентрацију да пишем о себи и својим искуствима. Осим тога, често се запитам кога то још занима, није ли претенциозно да пишем о себи на тај

начин. Ја јесам у позоришту од 1951. године и јесам сведок разних епоха, сусрета са разним људима, управама, редитељима и партнерима. Моје искуство је у том смислу огромно и можда би то ипак био значајан прилог историји позоришта. Али, мој супруг сада пише књигу и кућа у којој се пише једна, нема простора за писање две књиге. Надам се да ћу ипак, кад не будем активна више оvolико у својој кући и ван ње, наћи времена да пишем. Или ћу одговорити људима који одавно желе да пишу о мени... И да ће се можда ту наћи некакав срећан спој.

Да ли, макар, прелиставате албуме са фотографијама из својих представа и да ли читате написе о ономе што се догађало?

Како да не. Све сам брижљиво скупљала, до последњих неколико премијера у Народног позоришту у Београду. До тих снимака не могу да дођем. Знате, могу себи да кажем да сам била лепа жена, мада ту свест нисам имала некад. Фотографије ме инспиришу на тај начин, али и да, ипак, прибележим неко искуство у вези са њиховим настанком.

Да ли жалите за нечим, одговор не мора да буде везан за професију?

Не бих могла рећи да не жалим ни за чим. Мислим да ми је недостајало љубави у животу, разних љубави. Ра-

но сам изгубила најближе; у избору мужева нисам била мудра, ни близу Маркизе де Мертеј, тако да је остала та потреба за љубављу, можда сам је увек више пружала него што сам је добијала. Отуда моја велика љубав према животињама, јер вам је оне несобично враћају. С друге стране, ни у позоришту нисам имала неких идеалних услова – моје су паузе биле превелике и многе сам велике улоге доживела после празнина. А, када дуго не играте па добијете велики и одговоран задатак, онда му прилазите са више грча, што није добро. У том смислу жалим што нисам имала континуирани рад кроз професију.

Да ли Вам се допада данашње позориште?

Још увек сам довољно радознала да се, иако сам почела да глумим у такозваном литерарном позоришту, информисем и да будем свесна да време доноси промене у театар. Имам разумевање за другачија сценска средства и са задовољством сам, кад сам могла, пратила дешавања на БИТЕФ-у. Нешто наизглед сценски неразумљиво, публици која после представе тражи одговоре може да буде схватљиво, и ја тако прихватам и модерно, а добро позориште.

Срђан Поповић

ИГОР ЂОРЂЕВИЋ
ДВОСТРУКИ ЛАУРЕАТ

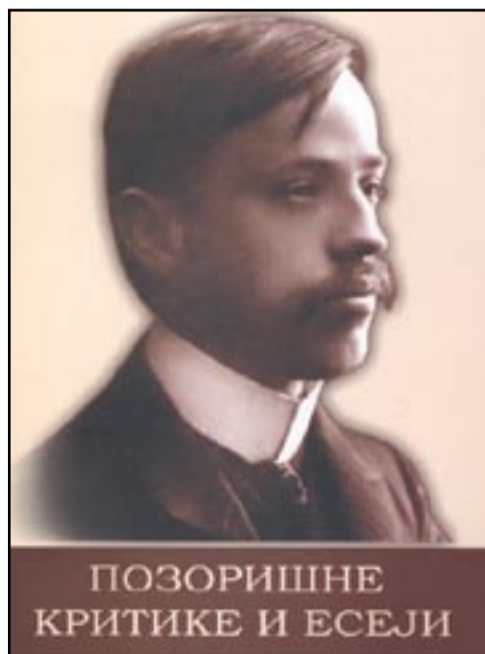
У Подгорици је, од 2. до 12. октобра, одржан први Фестивал црногорског театра, у оквиру којег су се за награде такмичила најбоља позоришна остварења из Црне Горе, у програму „Селекција“, али и представе црногорских аутора рађене у иностранству, у програму „Селекција плус“. Међународни Стручни жири доделио је две награде глумцу Народног позоришта Игору Ђорђевићу, у „Селекцији плус“, за улогу Цимија Портера у представи матичне куће „Осврни се у гневу“ Цона Озборна, у режији Бориса Лијешјевића и у програму „Селекција“, Награду за најбољу мушку улогу, за креацију Бруна у представи „Дон Крсто“, писца и редитеља Виде Огњеновић (копродукција Града театра Будва и Југословенског драмског позоришта из Београда). Победник овогодишњег „крвног“ позоришног Фестивала у Црној Гори је представа Црногорског народног позоришта „Смртни гријеси“, по тексту Феликса Митерера, у режији Ане Вујошевић.

Р. П. Н.

КОНФЕРЕНЦИЈА
УПРАВНИКА
НАЦИОНАЛНИХ
ТЕАТРА
У НАРОДНОМ
ПОЗОРИШТУ

На иницијативу Народног позоришта у Београду, 2. октобра, одржана је Конференција управника Националних театара из Србије, Црне Горе, Босне и Херцеговине, Македоније, Словеније, Чешке, Словачке, Пољске, Румуније, Бугарске и Албаније, на којој је иницијативно формирана мрежа европских националних театара, како би се интензивирала међусобна комуникација, и покренуо истраживачки рад Факултета драмских уметности из Београда, који би помогао у стварању базе података о европским националним театрима. До следећег састанка биће припремљен текст „Писма намере“, који ће, по усвајању, потписати национални театри из земаља заинтересованих за овакву врсту сарадње.

И. Н.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НА САЈМУ КЊИГАПОЗОРИШНЕ
КРИТИКЕ И ЕСЕЈИ

нички објавили Народно позориште, Музеј позоришне уметности Србије, Музеј позоришне уметности Војводине и Издавачка кућа „Алтера“, а чије је објављивање подржало Удружење позоришних критичара и театролога Србије), те књига „Пера Добриновић“ коју су заједно објавили Народно позориште у Београду и Српско народно позориште из Новог Сада.

Р. П. Н.

Разговор с поводом | Љиљана Драговић, костимограф

ТРИ „НАБУКА“ ЉИЉАНЕ ДРАГОВИЋ

или МОДА ЈЕ ТЕАТАР, ТЕАТАР ЈЕ МОДА

или КОСТИМ ЈЕ УМЕТНОСТ У КОНТЕКСТУ ПРЕДСТАВЕ...

Костимографско решење опере „Набуко“ Ђ. Вердија, премијерно изведене 10. октобра на Великој сцени Народног позоришта, потписује Љиљана Драговић, доајен наше костимографије. У више од четири деценије стваралаштва у овој области, остварила је преко триста педесет позоришних представа и много успешних филмских и телевизијских креација. Бројне су награде које је до сада примила: од две Стеријине (1992. и 2001. године), Награде за животно дело (1996), неколико годишњих Награда Народног позоришта... Било да ради савремену или историјску представу, Љиљана Драговић сматра да је мода веома важна ствар за костимографа јер „...мода је театар, театар је мода!“.

У три поставке, од 1963. године, радили сте костиме за оперу „Набуко“ у оквирима традиционалног редитељског приступа, али сваки пут костими су носили печат времена у којем су настали...

„Набуко“ је моја прва самостална опера у Народног позоришту; одржана је 1. јуна 1963. године у част шестдесетогодишњице рођења Ђ. Вердија. Познати редитељ Младен Сабљић имао је велико поверење у мене као младог почетника, и уз искусног сценографа Владимира Маренића, диригента Душана Миладиновића, сјајне протагонисте (Душан Поповић је певао Набука) и комплетан оперски ансамбл, донео је Народног позоришту велику представу. Био је то, заиста, успех и код публике и код критике. Милка Стојановић је такође била почетник. Њен ратнички ко-

стим у мини сукњи (веома смело у то време), њена узбудљива појава и предиван глас, били су велики адути представе. Критике су све листом, неподељено хвалиле и наглашавале врхунски визуелни доживљај „Набука“.

Године 1984, сада у режији Дејана Миладиновића (сценограф Милета Лесковац, диригент Младен Јагушт), обнова „Набука“ је протекла у знаку нових солиста. Редитељ Миладиновић је у почетку рада имао неких идеја о уношењу фашистичких обележја у представу – на пример Абигаила би била капо у логору, Набукодоносор... не сећам се више – ко зна? Није ми то било блиско, а чини ми се ни Радмили Бакочевић – тако да фашизма није било. Шила сам нове костиме само за солисте. Трудила сам се да унесу нови дах у представу, стару преко двадесет година. Желим да нагласим да ја јесам, наравно, за очување класике, али је осамдесетих година утицај ТВ спотова и филма учинио да сам имала потребу да јаким бојама и поједностављеном формом нагласим бар протагонисте, што је представу на неки начин осежило.

У овој новој поставци „Набука“, нови, гостујући редитељ Огњан Драганов, сјајни диригент Јоханес Харнајт, сценограф Александар Златовић, нови солисти и нов, подмлађен хорски ансамбл, изискивали су потпуно променен поглед на представу. Било је немогуће много интервенисати у кратком року од две недеље.

Свака представа је колективни чин, и у овој новој поставци „Набука“ млади редитељ је с правом инсистирао на

ликовности која је логична данас. У ситуацији да се представа не одржи због костима – старих 45 година – била сам принуђена да се сналазим са „фонду-сом“ Народног позоришта. Поновило се оно што је пратило прво извођење „Набука“, у марту 1842. године у Миланској скали, када је због недостатка средстава „Набуко“ опремљен из расположивог фондуса.

Ми у Народног позоришту имамо изванредне радионице. Коришћењем, за женски хор, старих перика од вуне из „Аиде“ (својевремено је то била сензација), коришћењем (залагањем гардеробера) старих костима из „Набука“, делимично их допуњујући костимима из „Аиде“ и „Атиле“, а шијући костиме само за солисте (и то не за све) – представа је била спасена! Наше одличне кројачке радионице, које су у стању да све замисли спроведу у дело за кратко време, освежиле су старе костиме, а уз помоћ „сфумата“ на сцени (у том погледу је Огњан Драганов послушао мој савет), све је изгледало као ново. Многим детаљима, накитом, корсетима и оклопима од латекса, сјајем тако модерним ових година, трудила сам се да се та нит моде осети у садашњој поставци, а моја жеља да историјско сведем на савремено, ипак је испуњена само делимично.

Колико је костимографска скица важна?

Наш посао је веома подложен пролазности. То сам научила од великана у овом послу којима сам асистирала – Жедринског, Душана Ристића, Мире Глишић... Мило Милуновић није желео да се његов рад на представи третира

као сценографски или костимографски: „Све је то слика, богати...“

Скица је средство за договор са редитељем, сценографом, са мајсторима из радионица. Скице су део процеса који претходи представи. Пошто сам завршила сликарски одсек у класи професора Васе Поморишца, у почетку свога рада сам се бавила сликарством, зато дозвољавам себи да кажем да сликарски гледам на костим. Као почетник у овом послу – у театру – и скице сам третирао као уметничка дела. Мало по мало, почела сам да одустајем од тога и све више сам се оријентисала само на цртеж и кроки, и тиме решавала сваки костим за себе, наравно као део целине.

Костимографи су осуђени на то да су њихова дела прошлост. Као што је свака прошла представа прошлост и као што је то код глумца који остављају део себе у улогама које раде.

Костими се после скидања представе са репертоара склањају у магацине. Гардеробери их донекле чувају, а од велике концентрације, када ви стрепите

над сваким детаљем – не остане ништа! Стари костими сада постају базе за друге костиме, или се негде изгубе и нестану. Сам костим и не треба третирати као уметничко дело (осим у изузетним случајевима) – он је уметност у контексту целе представе. Без светлости сцене, без личности која га носи, костим скоро да и нема душу. То је тако, пролазно, и ја на то гледам без жаљења.

Савремено позориште више не обавезује костимографа на дословно праћење епохе. Да ли мислите да је то данас предност?

Никада нисам дословно на сцену преносила епоху. Мислим да свако време има свој укус и када, на пример, гледам неки историјски спектакл на филму, ја тачно знам које је године тај филм реализован. Транспозиција традиције је велики изазов за театарског човека, али мислим да се ни у томе не сме претеривати, јер гледалац када се подигне завеса прво види сцену и костим. Зашто би то било огољено и суво?

Вања Косанић

ГАЛА КОНЦЕРТ СЕЋАЊЕ НА МАРИЈУ КАЛАС

Јелена Влаховић, Јадранка Јовановић, Миодраг Д. Јовановић. Под диригентском палицом маестра Дејана Савића, у програму су учествовали и Хор и Оркестар Народног позоришта.

Мецосопран Агнес Балца је своју успешну каријеру започела у Франкфуртској опери и бечкој Штатс опери 1970, да би затим гостовала широм света, од Метрополитен опере у Њујорку, Париске опере, Ковент Гардена, Минхенске опере, наступајући са највећим уметницима: Хербертом фон Карајаном, Хозеом Карерасом, Пласидом Домингом, Мирелом Френи, Пјером Капучилијем...

О наступу сопрана Димитре Теодосиу на Гала концерту у Београду, критичар „Политике“, Бранка Радовић, написала је и: „Име које је засенило све програме БЕМУС-а до сада је Гркиња Димитра Теодосиу, изванредан сопран светског ранга, која прави убедљиву белкантистичку и вердијанску каријеру. Пева по Италији, Немачкој, Швајцарској, Енглеској. Студирала је певање у Минхену (код Биргит Никл) и долази нам у тренутку када је њен успон евидентан и када је сасвим сигурно да ће за неку годину бити у самом светском врху.“

В. К.

ЛИКОВНО ОСВЕЖЕЊЕ ЗА БЕОГРАД

Премијером опере „Набуко“ Ђ. Вердија, 10. октобра, Опера Народног позоришта већ пети пут сарађује са ликовним уметницима у реализацији решења за банер и плакат. Тим поводом сликарка Ана Ристић Драговић, чији је цртеж коришћен овога пута, каже:

„Позив је за мене био веома провокативан. Димензије банера су деловале прилично застрашујуће. Техника којом се служим при илустрацијама, туш и перо, може на толиком формату да да неочекиване резултате. Размишљајући о концепцији, желела сам да ову, најпопуларнију Вердијеву оперу, вежем за традицију њеног извођења. Оваква размишљања одвела су ме до Миланске скале, у којој је та опера доживела своје праизвођење. Користила сам сценографску скицу представе са почетка '80-тих. На тле ове скице по-

ставила сам монументални лик Абигаиле испод грифона – лава. Овај лик се намеће као најважнија драматуршка фигура Вердијеве опере. Спојем лава и Жене желела сам да истакнем два битна елемента либрета: моћ и путеност. За стилизован Абигаилин оклоп употребила сам злато, а цртачким ткањем учинила да буде прозачан и истакне њену женственост. Безлични војници на тлу јужног Сунца сугеришу елементе осујећености и патње усањености.

Ликовно решење за банер, које нама уметницима није тек један обичан посао, доноси разноврсност као последницу различитих сликарских поетика. Овим Београд добија, са сваком оперским насловом, на великом формату једно мало ликовно освежење.“

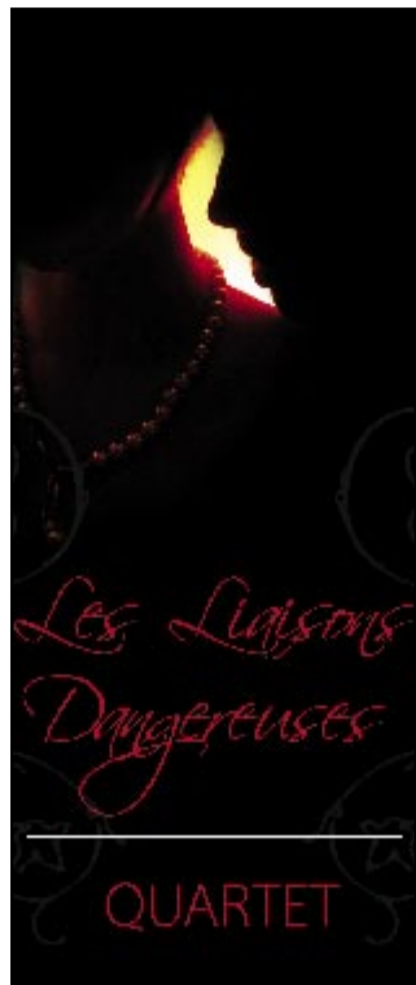
В.К.

ОДЈЕЦИ | НАБУКО

(...) Прво се то опазило у роли Јадранке Јовановић која је (...) одиста дивно отпевала арију Абигаиле из Другог чина, а потом у улози превратнице постала главни женски актер на сцени (...) придружили су јој се поуздани Дарко Ђорђевић као Абдал и Наташа Јовић Тривић (...) Но, главни актер опере – како и треба да буде – постао је Никола Митић. У позним певачким годинама, овај бард преузео је сцену и дивно отпевао арију Набука и дует Набука и Абигаиле. (...) публика је то знала да цени, па је нашег Набука испратила овацијама и са сузама у очима. Све у свему, вредело је (...)

Александар Гаталица „Стара гарда“ Вечерње новости (13.10.2007)

ОДЈЕЦИ ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ ПРЕМИЈЕРА БАЛЕТА „ДОН КИХОТ“

(...) Представа у режији Стевана Бродрже има три дела која приказују прошлост, садашњост и будућност главних ликова. (...) Бранко Видаковић ноншалантно игра виконта Де Валмона, безобзирног заводника донжуановске врсте који ужива у паду и

патњи његових жртава. У истој улози, у другом делу представе, Слободан Бештић наступа сензуалније и неодољивије, док у трећем делу, постапокалиптичном времену и простору Милеровог „Квартета“, Александар Ђурица непомично глуми старог, физички немоћног и видно уморног Валмона. Стела Ђетковић игра маркизу Де Мертеј као беживотно хладну и сујетну манипулаторку, а Даниела Кузмановић-Павловић је обликује као нешто флексибилнију и циничнију. Ксенија Јовановић посебно упечатљиво наступа у улози старе Мертејеве која нема више тај ледени прагматизам нити рушилачку пожудност, али којом и даље доминира злонамерна и цинична свест, на тренутке граничећи се са хистеријом. Марија Вицковић изузетно прецизно, без сувишних гестова, игра госпођу Де Турвел и њену сузбијену чежњу за Валмоном. (...) Лидија Плетл манирстички глуми госпођу Де Воланж, са извештаченошћу обликује њену инфантилност, што је ефектан и самосвестан начин представљања менталне ограничености лика (...) Представа „Опасне везе / Квартет“ је компактно и заокружено, иако синтетичко и експериментално дело које носи брутално јасну и увек актуелну критику индивидуалних карактера, али и друштва, заглављеног у безнадежној блазираности која одузима све шансе за преживљавање љубави.

Ана Тасић, „Критика стварности“, „Политика“ (17. 10. 2007)

ОДЈЕЦИ ЦАР ЕДИП

(...) Трагедију насталу пре готово 2500 година, Вида Огњеновић храбро и до краја смешта у садашњост, потпомогнута осавремењеним, прозним преводом Гаге Росић. (...) Огњеновићева редитељски води чисту причу, без сентимента, ослобађајући је било каквог украса, испраћена до краја у томе од сценографа Герослава Зарића и костимографа Бојане Никитовић. Овај политички трилер наглашава и музика Зорана Ерића. На крају ипак добијамо катарзу. У самој завршници испливава људски вапај Едила и Јокасте, као и свевидећег слепог пророка Тиресије, у озбиљним и дирљивим интерпретацијама Игора Ђорђевића, Александре Николић и Предрага Ејдуса. Антички хор, преведен у премијере, министре и секретаре, такође је добио озбиљно глумачко тумачење обезбављеног прагматизма, наспрам којег чврсто стоји

опомињуће уплашени пастир Бранка Јеринића.

Александра Гловацки, „Политички трилер“, „Вечерње новости“ (21. 10. 2007)

(...) „Цара Едипа“, Софоклову трагедију, Вида Огњеновић је, без затора, осавременила и погурала ка политичкој драми сартровске провенијенције. (...) Представа Вида Огњеновић рационално и убедљиво отелотворава мизансцен, интонације, језик, гест и покрет, драму у актуелност затвореног политичког бића лишеног слуха за оне другачијим очима, увидима, знањима и слутњама. Нешто више и продубљење драматичности Огњеновићева је дозволила Едипу Игора Ђорђевића, Тиресији Предрага Ејдуса и Јокасти Александре Николић.

Мухарем Первић, „Не зна дан, ноћ шта носи“, „Политика“ (22. 10. 2007)

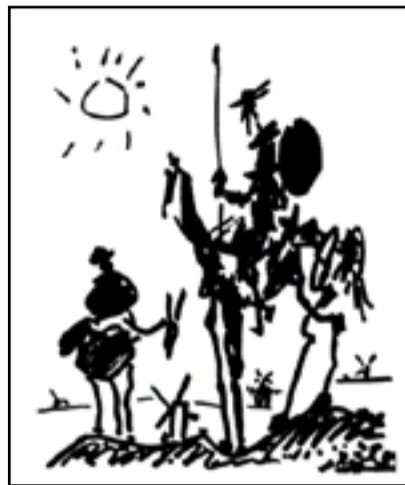
Балет Народног позоришта извешће прву премијеру у овој сезони 15. новембра 2007. Широм света прослављени играч и кореограф из Москве, Владимир Васиљев, поставио је своју верзију „Дон Кихота“ у стилу класичне традиције Бољшој театра. После публике Метрополитен опере, и наша балетска публика ће моћи да види представу коју је њујоршка критика назвала „кореографским ватрометом“.

Посебан уметнички печат представи дају нови декор Бориса Максимовића и костими Олге Мрђеновић. Оркестром Народног позоришта дириговаће Јоханес Харнајт. Асистент кореографа је Виктор Барикин, педагог и првак Бољшој театра.

Спектакуларности београдског „Дон Кихота“ допринеће целокупни ансамбл Балета, предвођен протагонистима: Милом Драгичевић, Аном Павловић, Јованом Веселиновићем, Јовицом Бегојевим, Ненадом Јермићем, Светозаром Адамовићем, Дејаном Коларовим, Миланом Русом, Тамаром Ивановић и другима.

Романом „Дон Кихот“ (El Ingenioso Hidalgo Don Quijote de la Mancha) Сервантес је желео да се наруга бескрајним витешким циклусима, романсираним „сапуницама“ средњовековне литературе, не слутећи сценску будућност свог дела у балету и опери. Почетком 18. века настају балети инспирисани чувеним романом. Као праизведба наводи се поставка париске Опере из 1801. године. Наслов „Гамашова женидба“, дефинисао је комични жанр, који ће се очувати у свим потоњим верзијама.

„Дон Кихот“ се наводи као „најмоковскији“ балет у целокупној руској

класичној традицији. За разлику од других, насталих углавном у Санкт Петербургу, овај балет је имао своју премијеру у Москви 1969. године у Бољшој театру. Француски кореограф Мариус Петипа, позајмљујући епизоде и ликове од Сервантеса, сачинио је либрето у којем се лепа Китри, кћи крчмара, и њен вољени Базил, сиромашни берберин, супротно вољи родитеља, заљубљују и на крају венчају. Срећном разрешењу потпомаже „витез тужног лика“, Дон Кихот.

Сам Петипа је ово дело, на неки начин, сматрао аутобиографским. Његов живот био је сличан Базиловом. Судбина га је умладошти, као сиромашног авантуристу, одвела у Шпанију, земљу коју је потом јако заволео. Добро је упознао шпанске националне игре и фолклор. Своју уметничку и животну прекретницу, долазак на чело Императорског руског балета, обележио је поставком балета „Дон Кихот“, оживљавајући тако најлепше успомене на Шпанију. Музика Лудвига Минкуса која је „остајала у ушима“ допринела је успеху и популарности дела. Две године касније, 1871, Петипа је поставио „класичнију“ верзи-

ју овог балета у Санкт Петербургу, тадашњој престоници Русије.

Александар Горски, други је велики кореограф који је „васкрсао“ овај комад. Обновио је балет 1900. године у Бољшој театру. Задржао је либрето, распоред чинова и сцена, као и музику. Значајно је изменио драматургију балета, по угледу на савремене драмске продукције с почетка 20. века. Као неуморни реформатор, није се либио експеримента, зазирао је од шаблонског. Подржавао је глумачку индивидуалност код играча, често је стављајући изнад чисте технике. Нови естетски принципи огледали су се нарочито у групним играчким сценама. Успео је да креира „Кихота“ као популаран, весео балет који обилује играма; као сан уметника са Севера о Сунцем раздраганом животу у Рају на земљи у којем сви живе добро, у разнобојној Утопији коју човек несвесно пропушта. Захваљујући огромном успеху, представа је пренета у Санкт Петербург 1902, где се и до дан-данас изводи. У Бољшој театру је „Дон Кихот“ касније постављан неколико пута. Навлажујући традицију овог позоришта, сви кореографи су испоштовали редакцију Александра Горског.

У Београду је „Дон Кихота“ први пут извео Балет Народног позоришта 1931. године. Следеће верзије су изведене 1973. и 1988.

Као фундамент класичног репертоара највећих балетских компанија света, „Дон Кихот“ је постао критеријум за квалитет. Каже се: „Компанија која може да игра 'Дон Кихота', може да игра практично све балете“. То је био један од основних разлога за одлуку Народног позоришта у Београду да поново стави на репертоар овај популарни наслов.

Милош Дујаковић

ВЛАДИМИР ВАСИЉЕВ ЗЛАТНА ЕРА БОЉШОЈ ТЕАТРА

У недељу 11. новембра, на Великој сцени, биће приређен Сусрет са балетским уметником Владимиром Васиљевим, једним од најзначајнијих кореографа данашњице. По окончању школовања у Москви, Васиљев постаје члан Бољшој театра 1958. године. Након дебитовања у „Дон Кихоту“ 1962, његова каријера је нераскидиво везана за овај наслов. Остварио је преко 40 првих улога на сценама Бољшој театра и широм света. Постављајући нове стандарде мушке игре, инспирисао је највеће кореографе Русије и Запада и стекао славу интернационалне звезде. Кореографску каријеру почиње у Бољшој театру 1971, балетом „Икар“, и наставља је до данас у позориштима Русије и у иностранству. Своју верзију „Дон Кихота“ поставио је у Москви, Њујорку, Токију, Напуљу, Рио де Женеиру... Исказао се са успехом и као оперски и филмски редитељ. У периоду од 1995. до 2000. био је уметнички и генерални директор Бољшој театра. Носи звање професора Руске државне академије за позоришну уметност и члан је Руске академије уметности. Носилац је највиших националних и међународних признања и награда. Једној звезди у космосу додељено је име Васиљева.

Милош Дујаковић

ЦИЈАНИД У ПЕТ СТОТИ ПУТ

Редитељ Божидар Ђуровић је својевремено, 1998. године, у размачу од свега неколико месеци на тадашњу Малу сцену Народног позоришта поставио „Загонетне варијације“ Ерика Е. Шмита и „Цијанид у пет“ Павела Кохоута, представу која је у среду, 24. октобра, доживела своје стото извођење.

„Баш као и у 'Загонетним варијацијама', дуо драми која је у прошлој сезони била хит Народног позоришта, Ђуровић се и у 'Цијаниду у пет' служи минималним редитељским средствима, стављајући тежиште на текст и умеће глумача“, забележено је, између осталог, после премијере, уз констатацију да је редитељ овај задатак са успехом обавио и да ће представа „сигурно бити један од хитова националног театра“. Уз редитеља, који је и превео ову узбудљиву причу о савести испричану кроз заплет о крађи уметничког дела, за премијерни успех и изузетно дуг век представе најзаслужније су, свакако, протагонисткиње – Соња Јауковић и Нела Михаиловић, које и сада, девет година после премијере, представу играју са истим жаром и љубављу.

Да подсетимо, аутор сценографије је Борис Максимовић, костимограф је Љиљана Драговић, музику је компоновао Милош Петровић, драматург на представи је била Ивана Димић, а лектор Љиљана Мркић Поповић.

Драги гост Народног позоришта на јубиларној представи прошле седмице, била је Теција Вербовска, ауторка новеле „Зид између нас“ која је Кохоуту послужила као инспирација да напише једночинку „Цијанид у пет“.

J. C.

ФЕЛТОН | СТЕРИЈА НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА (5)

СТЕРИЈА НА ТАЛАСУ ПРОМЕНА

Јелица Стевановић

„Покондирена тиква, 1933.“

Године после првог великог светског ратног разарања у целој Европи су довеле до наглог опуштања и до до тада невиђеног убрзавања – човек је почео све чешће да лети, куповали су се аутомобили који су јурили, забаве су биле бучне и разуздане, музика брза и распусна, женске сукње су се скратиле... А у уметности се незасито трагало за нечим новим, другачијим, недоживљеним.

Талас промена захватио је и Београд; Раша Плаовић, глумац у зениту уметничке зрелости и редитељ-почетник, почетком тридесетих година пред публику На-

родног позоришта доноси два Стеријина комада: „Кир Јању“ 29. маја 1931. и „Покондирену тикву“ 9. марта 1933.

Прва премијера је у Београду с нестрпљењем очекивана, новине су најављивале: „Сав интерес за ову обнову усредсређен је у занимљивој режијској концепцији младог нашег редитеља г. Раше Плаовића, који овом својом режијом настоји да Стеријину игру оствари у оквиру једне модернистичке конструктивне сцене у којој ће се карактери дићи до символа општечовечанских страсти. Чињеница да су Стеријина лица, у династичи вре-

мена, постали носиоци уопштених осећања, даје нашем младом редитељу г. Плаовићу оправдање за своје оригинално схватање.“ Критика, међутим, није била задовољна овим покушајем да се Стерија другачије протумачи. Уз дужно поштовање према Плаовићу-глумцу, оцењено је да је његов редитељски таленат „још у јаком врењу, тражећи своје дефинитивне облике“, да је он као редитељ још „дезорјентисан, магловит, под тиранијом стилова и модернистичких концепција“, те да је начинио једну чудну мешавину новог и старог. Иако је покушај да се наш класик постави модерно у основи поздрављен, оцењено је „да се велики ауторитет ‘Милијера наше литературе’ ниподаштава када се његово дело обрће и прекувава у реторти модернистичких експеримената“, а Плаовићу је замерена недоследност у концепцији, јер је комад сместио у стилизовано-симболични декор, док су глумци играли реалистички. Најтежи задатак је имао тумач насловне улоге, Драгољуб Гошић, који је морао да чувеног Стеријиног тврдицу игра пред публиком којој је још увек у живом сећању био омиљени Чича Илија и, нарочито, чудесни Петра Добриновић, за којег су многи склонили да и данас тврде како је у овој улози остао непревазиђен. Имајући ову чињеницу у виду, један критичар бележи како је овај интелигентни и талентовани глумац „савесно простудирао ову класичну улогу и дао једну реалистичну игру која ће се памтити“, док други сматра како је

Гошић „убио комику, а тиме уништио и ведро сатиру, и изнад сатире и комике подигао трагедију једног хероја, давши му извесан тежак и монотон акценат“.

Упркос оваквом пријему од стране званичне критике, Плаовићев „Кир Јања“ се задржао на репертоару све до почетка Другог светског рата, а његова следећа режија Стерије, „Покондирена тиква“ из 1933, ишчекивана је као нешто ново и значајно. И поновила се слична прича. Новине су најављивале: „Маркантно скицирани типови удовице Фемке, чанколизе Саре, шашавог песника, постављени у акцију оштрих сукоба, дају у модерном театру могућности савремене обнове...“ Али три дана касније огласила се незадовољна критика: „У ери ‘модернизације’ старих садржаја и г. Плаовић је хтео да модернизује нешто. Изabraо је комедију Стерије Поповића. Ако се под модернизмом разуме мјузик хол, онда је модернизација успела“. У формалном смислу, Плаовић је комедију допунио новим сценама, „мимодрамским међуиграма“ – прологом, просидбом и епилогом – којима је Стеријин комад покушао да приближи тада актуелном „чистом театру“, а заправо га је одаљио од позоришта. „Епилог са ревијом кроз историју ‘човечанства’ и са варијетским герлама био је излишан и промашен“, констатује даље рецензент. У идејно-садржајном смислу, редитељу је највише замерено што је сматрао да сввременост коју текст собом носи није довољна. Изabraо

је да, „не мењајући материју текста“ унесе у комад нови смисао. „А тај нови смисао је: да је глупост људска вечна и да она док влада људима“, чиме је „начинио комедију старијом од Стеријине. Стерија никад није изразио такву реакционарну мисао.“ Као и обично, публика је волела и оваквог Стерију. Забележено је да је на крају представе одјекнуо „бурни, громогласни аплауз многобројне премијерске публике“.

Последњи међуратни покушај модернизације Стерије начинио је Петар С. Петровић-Пеција 1940, прерадивши текст, и изазвавши бурно негодовање критике. „Мењајући распоред разговора, скраћујући их, бришући сцене, па и читаве слике, дописујући конверзацију и стихове, пуштајући стално глумце да се обраћају публици одакле други глумци одговарају, он је потпуно изменио карактер самога дела (...) Многи живи људи као да су постали лутке, јевтини а позоришни ефекти као да су затрпали једно наше драгоцене позоришно дело“. Режија Мате Милошевића, сценографија Владимира Загородњука и глумачки ансамбл, ипак су успели да измаме похвале оцењивача. „Сећам се и да сам се трудио, подстичући слободу глумачке комике, да комично никада не пређе границе доброг укуса и корени свега увек буду у животној истини“, забележио је редитељ четри деценије касније.

(наставиће се)

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

РЕПЕРТОАР ЗА НОВЕМБАР 2007.

ВЕЛИКА СЦЕНА

четвртак 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 01	петак 19.30 ЗЕЧЈИ НАСИП драма Синише Ковачевића 02	субота 19.30 ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ опера Ђоакина Росинија 03	недеља 19.30 МИЛЕВА АЈНШТАЈН драма Виде Огњеновић 04	понедељак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 05	уторак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 06	среда 19.30 ЗЕЧЈИ НАСИП драма Синише Ковачевића 07	четвртак 19.30 ПОКОНДИРЕНА ТИКВА комедија Јована Стерије Поповића 08	петак 19.30 НАБУКО опера Ђузепеа Вердија 09
субота 19.30 КИР ЈАЊА / откупљено комедија Јована Стерије Поповића 10	недеља 19.00 Сустрет са балетским уметником: ВЛАДИМИР ВАСИЉЕВ - ЗЛАТНА ЕРА БОЉШОЈ ТЕАТРА 11	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ / ПРЕМИЈЕРА балет Лудвига Минкуса 15	петак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 16	субота 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 17	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 18	понедељак 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 19	уторак 19.30 ЦАР ЕДИП трагедија Софокла 20	
среда 19.30 КАВЕЗ / ЈЕСЕЊЕ ЦВЕЋЕ балети Лидије Пилипенко / М.К. Пјетрагале 21	четвртак 12.00 ДАН ПОЗОРИШТА 22	четвртак 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 22	петак 19.00 ОБЕЛЕЖАВАЊЕ ЈУБИЛЕЈА 150 ГОДИНА СПОРТА У СРБИЈИ 23	субота 19.30 ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаэтана Доницетија 24	недеља 19.30 САБИРНИ ЦЕНТАР драма Душана Ковачевића 25	понедељак 20.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ГОДИНЕ ДОСИТЕЈА ОБРАДОВИЋА 26	уторак 19.30 ЦАР ЕДИП трагедија Софокла 27	
среда 19.30 ТРАВИЈАТА опера Ђузепеа Вердија 28	четвртак 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 29	петак 19.30 КОШТАНА драма Борисава Станковића 30	субота 12.00 СЕЋАЊЕ НА ГОРДАНУ ЈЕВТОВИЋ МИНОВ 01	субота 19.30 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија, представа посвећена Гордани Јевтовић Минов 01	недеља 19.30 ТРИ СЕСТРЕ драма А. П. Чехова 02	понедељак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 03		

СЦЕНА "РАША ПЛАОВИЋ"

четвртак 20.30 РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија 01	петак 20.30 НЕЗВАНИ ГОСТ драма Нине Валсе 02	субота 20.30 СУДИЈА драма Вилхелма Моберга 03	понедељак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ комедија Ерика Е. Шмита 05	уторак 20.30 БЕРГМАНОВА СОНАТА драма (омаж култном филму И. Бергмана) 06	среда 20.30 ИНТИМУС драма Јелене Кајго 07	четвртак 20.30 ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ драме К. Хемптона (по роману Ш. де Лаклоа) и Х. Милера 08	петак 20.30 ЖАЛ ЗА МЛАДОСТ обележавање 40 година уметничког рада драмског уметника Бошка Пулетића 09	
субота 20.30 ОСВРНИ СЕ У ГНЕВУ драма Џона Озборна 10	недеља 12.00 ТОРЖЕСТВО ШАЉАПИНУ концерт Живана Сарамандића 11	недеља 20.30 КОНЦЕРТ ЕДИТ МАКЕДОНСКЕ 11	уторак 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 13	среда 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симиновића 14	четвртак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Н. В. Гогоља 15	петак 20.30 ХАМЛЕТ драма Вилијама Шекспира 16	субота 20.30 ИФИГЕНИЈА СМРТ У АУЛИДИ трагедија Еурипида 17	недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ комедија Ерика Е. Шмита 18
понедељак 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 19	уторак 20.30 БУКЕФАЛ АЛЕКСАНДРА МАКЕДОНСКОГ драма Бошка Пулетића 20	четвртак 20.30 ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АЊЕЛА драма Стевана Пешића 22	петак 20.30 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира 23	субота 20.30 ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ драме К. Хемптона (по роману Ш. де Лаклоа) и Х. Милера 01	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 25	понедељак 20.30 МУКЕ СА СЛОБОДОМ драме Виде Огњеновић, Јуна Фоса, Арнеа Лигреа и Марит Тисвик 26	уторак 20.30 УПОЗНАЈТЕ СИМФОНИЈСКИ ОРКЕСТАР концерт Филхармоније младих "Борислав Пашћан" 27	
среда 20.30 СУДИЈА драма Вилхелма Моберга 28	четвртак 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 29	петак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 30	субота 20.30 ОПАСНЕ ВЕЗЕ / КВАРТЕТ драме К. Хемптона (по роману Ш. де Лаклоа) и Х. Милера 01	недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ комедија Ерика Е. Шмита 02	понедељак 20.30 КАРМИНА БУРАНА песме из 1230. године, изводе ансамбли Центра за рану музику "Ренесанс" 03			

ДОГАЂАЈИ У НОВЕМБРУ

- 09.11 ЖАЛ ЗА МЛАДОСТ, обележавање 40 година уметничког рада драмског уметника Бошка Пулетића. Сцена "Раша Плаовић"
- 11.11 Сустрет са балетским уметником: ВЛАДИМИР ВАСИЉЕВ - ЗЛАТНА ЕРА БОЉШОЈ ТЕАТРА, Велика сцена
- 15.11. ДОН КИХОТ / ПРЕМИЈЕРА, балет Лудвига Минкуса, Велика сцена
- 22.11. ДАН ПОЗОРИШТА, у 12.00 часова, Велика сцена
- 23.11. ОБЕЛЕЖАВАЊЕ ЈУБИЛЕЈА 150 ГОДИНА СПОРТА У СРБИЈИ, Велика сцена
- 26.11. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ГОДИНЕ ДОСИТЕЈА ОБРАДОВИЋА, у 12.00 часова, Велика сцена
- 27.11. УПОЗНАЈТЕ СИМФОНИЈСКИ ОРКЕСТАР, концерт Филхармоније младих "Борислав Пашћан", Сцена "Раша Плаовић"
- 01.12. СЕЋАЊЕ НА ГОРДАНУ ЈЕВТОВИЋ МИНОВ, у 12.00 часова, Велика сцена
- 01.12. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ, опера Ђакома Пучинија, први пут у улози Ћо-Ћо-Сан Сузана Шуваковић Савић и у улози Пинкертон Дејан Максимовић, Велика сцена

МАТИНЕ

- 11.11. ТОРЖЕСТВО ШАЉАПИНУ, концерт Живана Сарамандића, у 12.00 часова, Сцена "Раша Плаовић"

ФОНДАЦИЈА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

www.narodnopolozoriste.co.yu

ГОСТОВАЊА У ОКТОБРУ

- 04.11. НАБУКО - Ниш
- 06.11. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА - Зајечар, Дани Зорана Радмиловића
- 09 - 11.11. ГОСПОЂА МИНИСТАРКА - Марибор, Словенија
- 12.11. РИБАРСКЕ СВАЂЕ - Студентски град
- 20.11. ЛАЖА И ПАРАЛАЖА - Уб, Меморијал "Раша Плаовић"
- 23.11. КАВЕЗ / ЈЕСЕЊЕ ЦВЕЋЕ - Чачак
- 23.11. КИР ЈАЊА - Смедерево
- 30.11 - 02.12. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА - Беч, Аустрија

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, управник | Главни уредник Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција Гордана Вићентијевић Еремија, др Сања Живановић, Срђан Поповић, Микојан Безбрадица, Вања Косанић, Милош Дујаковић | Сарадник Марија Милић | Техничка редакција: арт директор Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Фотографије Срђан Михаић; коришћене фотографије Архива Народног позоришта и Музеја позоришне уметности Србије | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Штампa Политика | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

